

νοιάθει να βράζει μέσα τὸ αἷμα του, θέλει νὰ ἐκδηλωθεῖ, καὶ μὴ βρίσκοντας ἄλλο πρόχειρο μέσο, ξεθυμαίνει σὲ ἀναρθρὲς κραυγὲς ἢ ξεπλατίζεται καὶ ἰδρώει πετάγοντας ὥρς δάκρυες χαρτοπόλεμο καὶ σερπαντίνες. Γιατὶ αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ καμιά ἐγκεφαλικὴ ἐνέργεια. Πλάτες καὶ χέρια μόνο χρειάζονται. Ἐτσι ὅλοι οἱ λαοὶ ἐκδηλώνουν τὴν ψυχικὴ τους διάθεσιν με-

τὸ λόγο, μετὰ τὸ πνεῦμα, ὁ Ρωμῆς μετὰ τὰ χέρια, ποὺ τὰ ὀπλίζει μετὰ χαρτοπόλεμο, καὶ πολλὰς φορὰς σκύβει καὶ τὸν μαζεύει καὶ ἀπὸ χάμου, δείχνοντας καὶ μ' αὐτὸ δ-κόμα ἓνα εἶδος ἀταξισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄγριοι πρόγονοὶ τοῦ παίρνανε ἀπὸ χάμου πέτρες γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀντίπαλους τὴν ὥρὰ τοῦ πετροπόλεμου ποὺ κάνανε ἀναμεταξύ τους.



ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ



ΠΡΩΤΙΝΕΣ ΣΚΕΨΕΣ

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Τὸ νὰ δοθεῖ ἀπὸ τὸ Κράτος σύνταξιν στὴ χίρα τοῦ ποιητῆ Σουρῆ τὸ βρίσκουμε δίκαιο, δικαιότατο καὶ μετὰ ὅλη τὴν καρδίαν μας τὸ υποστηρίζουμε. Ἀδιάφορο ἂν ὁ γλωσσικὸς ἀγώνας μᾶς εἴχε χωρίσει, μᾶς εἴχε φέρει ἀντίμαχους μετὰ τὸ συντάχτη τοῦ «Ρωμοῦ». Ἀδιάφορο ἂν τὸ γούστο μᾶς εἴχε πᾶν τετοια στρέβλωσιν ὥστε νὰ μὴ τὸν παραδεχόμεσθε, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, ποιητῆ τῶν ποιητῶν. Ἐμεῖς καὶ τὸν ποιητῆ ἐχτιμούσαμε, ὅσο τοῦ ἀξίζε, καὶ τὸν καλονόμιστο ἄνθρωπο ἀγαπούσαμε. Γιὰ τοῦτο σήμερον, ποὺ ἡ Πολιτεία ἔδειξε κάπως οὐσιαστικώτερον τὴν ἐχτιμῆσίν της στὸν ποιητῆ, πρῶτοι ἔμεῖς ἐρχόμεσθε νὰν τὴ χειροκροτήσουμε.

Μὰ εἶναι καὶ ἓνας ἄλλος λόγος, πῶ γενικός, ποὺ μᾶς ἐνθουσιάζει. Τὴ σύνταξιν ποὺ θὰ δοθεῖ στὴ χίρα τοῦ Σουρῆ, τὴν παίρνουμε ὡς καλὴ ἀρχή ποὺ, ἀπαραίτητα, διέχει καὶ συνέχεια. Ὅ,τι θὰ κάνει ἡ Πολιτεία γιὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σουρῆ, νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰν τὸ κάνει καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειαν κάθε λογογράφου καὶ κάθε ποιητῆ, ποὺ ὅπωςδήποτε ἐργάστηκε γιὰ τὰ νεοελληνικά γράμματα καὶ ἀφιέρωσε σ' αὐτὰ τὴ ζωὴ του. Βλέπετε, οἱ Ἕλληνες ἐκδότες δὲ συνειθίσανε ἀκόμα ν' ἀνταμειβόντων ἀνθρωπινὰ τὴν πνευματικὴν ἐργασία, ὥστε ἓνας λογογράφος νὰ ζεῖ ἀπὸ τὴν πέννα του καὶ νὰ φέινῃ καὶ ἓνα κομμάτι ψυχῆς στὰ παιδιὰ του. Ὅσο ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπάνθρωπη ἐκδοτικὴ ἐκμετάλλευσιν, ἔχει χρέος ἡ Πολιτεία νὰρθεῖ ἀρωγός. Ἀς κάνει καὶ νὰ αὐτοὺς ὅ,τι κάνει καὶ γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους της. Μήπως οὐσιαστικὰ ὑπαλλήλοι τῆς Πολιτείας δὲν εἶναι καὶ οἱ λογογράφοι καὶ οἱ ποιητῆς, καὶ γενικὰ οἱ καλλιτέχνες, ἀφοῦ ὅλη τὴ ζωὴ τους τὴν ἀφιερώνουν σὲ κάτι ὅρατο, ποὺ ἐξυμνῶν καὶ ἐξευγενίζει τὸ ἔθνος;

Οἱ ἄδερφοί μας τοῦ Παπαδιαμάντη πεινοῦν. Ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ψηφίσει σύνταξιν γιὰ τὴ χίρα τοῦ Σουρῆ, ἔχει χρέος νὰ μὴν τίς λησιμονήσῃ καὶ αὐτὲς.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Νέο βιβλίον τοῦ ποιητῆ Μαλακάση.

— Βγήκε τὴν ἑβδομάδ αὐτοῦ τὸ λιγυροσέλιδο διβλίον τοῦ ποιητῆ Μ. Μαλακάση, μετὰ τρία τραγούδια: «Ὁ Μπαταριάς», ὁ «Τάκης - Πλοῖμας» καὶ «Μπατάρ», καὶνούρια δημιουργήματα τῆς μουσῆς τοῦ. Συναυσιάζονται στὸ σημερινὸ μας φύλλον τὸ τελευταῖον ἀπὸ τὰ ποιήματά του, καὶ καθὼς τὸν μετὰ ἀφ' ἑαυτοῦ.

ἡ ζωντανίζεται μιὰ θεία στιγμή προφητικῆς μεγαλοπρέπειας. Ἡ ποίησις τοῦ Μαλακάση, ὥρμητις καὶ φρασμένη σὲ σημερινὸ σημεῖο τῆς ἐξέλιξίν της, θὰ ἐξηγηθεῖ πιστὰ καὶ μελετημένα στὴν ἀναγγελλομένη ὁμιλίαν τοῦ κ. Ρ. ἢ γὰρ Γ. κ. ὁ λ. φ. η., ποὺ θὰ γίνῃ μετὰ τὴν διοργάνωσιν καὶ τὴν σύμπραξιν τῆς καθηγήτριας τῆς ἀπαγγελίας στὸ Ἑλληνικὸ Ὡδεῖον κ. Θεωνῆς Δρακοπούλου, καὶ μετὰ θέματα «Οἱ ποιητῆς Μαλακάσης καὶ Πορφύρας».

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

«Ἕλληνες ποὺ παίρνουν τιμητικὴ θέσιν στὰ γαλλικά γράμματα. — Ἡ ῥωμανικὴ σχολὴ καὶ ὁ ποιητῆς Ἐδουάρδ. Ἀθανασιάδης. — Μιὰ ἀφηρημάδα.

— Πολλὰς φορὰς μᾶς δίνεται ἀφορμὴ νὰ συλλογιστοῦμε μήπως τὸ γλωσσικὸ ζήτημα θὰ λάβει μιὰ λύσιν ποὺ δὲν τὴν περιμένουμε μήτε οἱ καθαρευουσιάνοι, μήτε οἱ δημοτικιστῆς, μήτε καὶ οἱ μικτοί, καὶ αὐτὴ ἡ λύσις εἶναι μιὰ φορητὴ ὑπόθεσις, μήπως δηλαδή οἱ πολλὰς συγκοινωνίαι, οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ βιβλία, τὰ ἐμπόρια, τὰ ταξίδια καὶ οἱ κρουαζιέραι, καὶ οἱ σπουδῆς σὲ ξένα σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, τέλος ἡ μικροσύνη τῶν μικρῶν μπροστὰ στὴν μεγαλοσύνη τῶν μεγάλων, ἀναγκάσουν τίς γλώσσας τῶν μικρῶν καὶ λιγότερο προχωρημένων ἐθνῶν νὰ πάρουν μιὰ θέσιν δευτερότερη, νὰ γίνωνται ἓνα εἶδος ντοπιολαλιᾶς, ὅπως εἶναι τὰ ρωμαντικά ἢ καὶ τὰ τσακωνικά στὴν Ἑλλάδα, ἢ τοὐλάχιστον ὅπως τὰ φλαμαντικά στὸ Βέλγιον: καὶ γλώσσας πολιτισμοῦ γιὰ τίς τέχνες καὶ γιὰ τὴν σκέψιν καὶ γιὰ τὴν ἔρευναν νὰ μένουν πᾶν τ' Ἀγγλικά, τὰ Γαλλικά, τὰ Γερμανικά, τὰ Ρουσσικά, καὶ κάνα δυὸ ἄλλες γλώσσες.

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι φορητὴ καὶ προσπαδομένη νὰ τὴν διώξουμε μ' ὅλη μας τὴν μετῶρεσιν ἀπὸ τὸ καλὸν μας. Ὅμως μᾶς τὴν ἐξανάφερε πάλιν στὴ μνήμην μας ἡ ἀπαρτιζάνικη «Revue Contemporaine» ποὺ τὴν ἀναφέραμε στὸ περασμένον φύλλον μας ἀπὸ ἀφορμὴ τίς μελέτες ποὺ δημοσιεύει γιὰ τοὺς συγκαιρινούς Ἕλληνες ποιητῆς. Κ' ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἶδαμε πόσο δύσκολα καὶ μετὰ πόσας ἀθλοῖες μπορεῖ ἓνα μικροχρόνιο ποιητικὸν ἔργον νὰ περάσῃ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας του, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βλέπομε μετὰ πολλὴν ἐθνικὴ περηφάνεια, μὰ ὅχι καὶ δίχως ἐθνικὴ μελαγχολία, νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸν Ἕλληνα στὸ αἶμα, μὰ Γάλλο στὸ ποιητικὸν του φανέρωμα ποιητῆ Ἐδουάρτου Ἀθανασιάδου, ποὺ τὰ ὅσα γιὰ τὴν ποιητικὴν του ἀξίαν γράφει ὁ Ἐρνέστος Ραινὸς στὸ περιοδικὸν ποὺ εἴπαμε παλαιότερον, μᾶς τὸν παρουσιάζουν ὡς ἓνα διάδοχον τοῦ Μωρεῶ.

Καὶ γενικῶς τὸ ζήτημα: Γίνονται ποιεῖς ὁ

ταν πηγαίνουν στα ξένα οι Έλληνες; ή μήπως οι Έλληνες ποιητές, βρίσκοντας στενό τον ορίζοντα του τόπου τους, γυρεύουν τον πλατύτερο της κοσμοπόλης; ή μήπως οι ποιητές, όσοι δεν έχουν το σιδερένιο δρογανισμό ενός Παλαμά, παθαίνουν εδώ από άτροφία και ραχίτη με το να μη διαβάσκονται παρά μόνο από πεντέξη φίλους τους ο καθένας; ή μήπως αν ο Μωρεάς έγραφε ελληνικά, θα ήταν επίσης πρώτης γραμμής ποιητής, μα δε θα ξέραμε να τον έχτιμήσουμε; Κι αν είναι ή θεωρία για το περιβάλλο και τη ζωή: πώς δὲν είδαμε κανέναν που να γράφει ελληνικάς «Στροφές» σαν τις γαλλικές του Μωρεά μέσα στο Παρίσι, όπως έγραψε εκεί τόσα γεωμανικά αριστουργήματα ο Χάρν; — Να πιστέψουμε πάλι πώς ή γλώσσα κάνει τους ποιητές, ή όχι οι ποιητές τη γλώσσα, μᾶς έρχεται σαν ανέπνοο.

Μέσ' από όλα αυτά τα ρωτήματα μᾶς γεννιέται ή ύποψία που είπαμε παραπάνω και που στο κάτω κάτω δε θα γινότανε πρώτη φορά στον κόσμο.

— 'Ο ποιητής 'Αθανασιάδης είναι, κατά τον κ. Ερνέστο Ραινώ, ποιητής της ρωμανικής ή νεολατινικής, ή όπως αλλιώς πρέπει να την ειπώμε ελληνικά την école romane — ποιητικής Σχολής: σχολής που γεννήθη σά μιᾶ αντίδραση κ' ένα κράτημα από τόνκατήφορο που είχε αρχίσει να παίρνει ή συμβολική ποίηση, και που πρεσβεύει μαζί με το Σαρλ Μορίς πώς δε φτάνει νάφινεται και να παραδίνεται ο ποιητής στο ποιητικό του δαιμόνιο, παρά ο καθένας έχει χρέος να γίνεται ο χρυσικός που θα δουλέψει το χρυσάφι του: «L'orfèvre de son or».

Λυπούμαστε που δεν είναι δυνατό να δημοσιευτεί εδώ ολόκληρη ή μελέτη του κ. Ραινώ γιατί τα όσα λέει από αυτή την άποψη για τη ρωμανική ποίηση, είναι, κατά τη γνώμη μας, ένα πρώτης γραμμής μάθημα ποιητικής. Περιοριζόμαστε λοιπόν να δώσουμε, σέ πρόχειρη μετάφραση, το μέρος που έχει στενότερη και άμεση σχέση με τον Έλληνα ποιητή, και συσταίνουμε σ' όσους ενδιαφέρονται περισσότερο για την ποιητική τέχνη, και χωριστά σ' όσους δε βρίσκουν ευχαρίστηση στο σπασσοεφάλιασμα που είπαμε σέ κάποιο περασμένο φύλλο, κι ούτε στο να τριγυρίζουν ψηλαφώντας μέσ στα τρισκόταδα και το χάος, — να διαβάσουν το τεύχος του περασμένου Δεκέβρη της «Revue Contemporaine», που τα περιεχόμενά της τ' αναγγείλαμε στο τελευταίο μας φύλλο, στη στήλη «Περιοδικά».

— «...Η ρωμανική Σχολή είχε δικιο να μᾶς θυμίσει πώς ή κανονικότητα κ' ή τάξη είναι ή βάση της άρμονίας, και πώς δεν έπρεπε ν' άρνηθούμε τίποτα από τα όσα μᾶς άφισε ή πείρα των περασμένων αιώ-

νων, κι ούτε την κλασική μας κληρονομία, — πράμα που δεν την έμπόδιζε να ενδιαφέρεται για τους νέους λυρικούς δρόμους ή για τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις ή για τη μοιραία εξέλιξη. Όμως δεν παράδεχότανε τίποτα που δεν ήταν ύποταγμένο στους νόμους της λογικής και στον όρθό λόγο. Το καινούργιο δόγμα θεωρούσε πώς ή συντομία στο ποίημα είναι μιᾶ από τις συνθήκες που δίνουν τη δύναμη, την ένταση. 'Ο Λαφονταίνος είχε αυτή τη γνώμη λέγοντας πώς δεν πρέπει κανείς να έξαντλεί το θέμα, παρά να παίρνει μονάχα τον άνθ' του:

Loin d'épuiser une matière
On n'en doit prendre que la fleur.

«Ήθελε να μᾶς παρορμήσει να ξεκαθαρίζαμε απ' όλα τ' άγκάρια και τους τριβόλους της έμπνευσης της στιγμής, και να μᾶς θυμίσει πώς όρημ' της δημιουργικής έμπνευσης τόσο περισσότερο υψώνεται, όσο περισσότερο περιορίζεται.

«Ανοίχτε τις «Στροφές», το αριστούργημα του Μωρεά: θα βρήτε την αδιάκοπη προσπάθεια να δώσει σ' ολόκληρο το ποίημα την απλότητα ενός ύψωμένου δαχτύλου... 'Ο Μωρεάς μόλις άφίνει να δηλώθει εκείνο που θέλει, όμως το κάνει με τέτοια ακρίβεια — χάρη στο πολύ ζήγνιασμα, που κατορθώνει να κλείνει μέσα εκεί έναν ολόκληρο ψυχικό κόσμο. Φτάνει μιᾶ μονάχα λεπτομέρεια, για να ξετυλιχτεί το σύνολο άμέσως στη φαντασία του αναγνώστη. Διαβάστε τους στίχους του: "Ένα φύλλο πέφτει, κ' έχεις όλη τη χινοπωριάτικη έρήμωση. Ένα τριαντάφυλλο μαραινεται, κ' έχεις όλη τη μελαγχολία της περασμένης χαράς... 'Ο Μωρεάς δε μεταχειρίζεται, σαν τον Μαλλαμέ, συμβολικές φράσεις: δεν τυλίγεται, σαν το Βερλαίν, μέσα σέ καπνούς: δε ντύνεται με τα φανταχτερά και βάρβαρα χρωματιστά χρυσόφυλλα του Ριμπώ, έννοώ του Ριμπώ του «Μεθυσμένου Καραβιού» δε μεταχειρίζεται, όπως ο Μποντελέρ, τα λαμπρόφωτα αστραποβολήματα της Γραφής. Μιλάει πάντοτε με χαμηλή φωνή, σαν ένας που ξομολογείται τα αισθήματά του, και, στερώντας τον έαυτό του από τη βοήθεια της εύγλωττίας, γοητεύει, την ψυχή με τη χάρη της γραμμής του και την αλάθευτη πνευμία του...

«...Όλες αυτές οι σκέψεις είχαν σκοπό να σᾶς έτοιμάσουν για να μπορέιτε να χαρείτε καλύτερα έναν ποιητή που γιαυτόν σκοπεύω να μιλήσω και που ασπάζεται τις ιδέες της ρωμανικής Σχολής: τον Εύστοράτιο 'Αθανασιάδη. Γεννημένος στη Μυτιλήνη στις 26 του Φλεβάρη του 1875, και λοιπόν Έλληνας, όπως ο Μωρεάς, παρουσιάζει με τοίτον μερικές ομοιότητες. Έχει, μαζί με την αγάπη στη συντομία και την

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ :
::: Ο ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ :::
..... ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΑ

προσπάθεια πρὸς τὴν τελειότητα, τὴ μελαγχολία πού ἔχουν οἱ ψυχές πού ἔζησαν πολὺν καιρὸ κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς τυραννίας. Ἀποῦ σπούδασε Νομικὰ στὴ Λοζάνη, ξαναγευρίζει στὴ Μυτιλήνη, ὕστερα ἔρχεται στὸ Παρίσι ὅπου ἀκολουθεῖ μαθήματα τῆς λογοτεχνίας στὴ Σορβόνη. Δημοσιεύει στὰ 1912 ἓνα τεύχος ἀπὸ γαλλικοὺς στίχους : «Τὰ Μικρὰ Ἑλεγεία», πού ἔτυχαν τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ Μιστρὰλ. — «Ἀγαπητὴ ποιητὴ, τοῦ ἔγραψε ὁ συγγραφέας τῆς Μιρρέι γ, τὰ ποιήματά σας ἔχουν διατηρήσει τὸ χροῖμα τοῦ νησιοῦ πού σᾶς εἶδε νὰ γεννιόσαστε, χροῖμα πού εἶναι λίγο καὶ τῆς Προβηγκίας, ἀπὸ χρυσό, πορφυρὸ καὶ γαλάζιο». Εἶναι μικρὰ ποιήματα, μὲ μιὰ ὥραία ἀπλότητα, ἀποκτημένην μὲ πολλὴ φροντίδα, καὶ πού ἡ ἀξία τους δοῖσεται ἀκόμα στὸ αἶσθημα τῆς ἐμπνευσης....

Ὁ Ἀθανασιάδης εἶναι ἐπίσης γνωστὸς ὡς τραγικὸς ποιητής. Ἐχει γράψει πολλὰ θεατρικὰ ἔργα. Τοιαῦτα παίχτηκαν στὴ Μυτιλήνη, στὴ Σύρον καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη. Στὸ Παρίσι ἔδωσε στὰ 1911 τὴ «Νέα Τουρκία», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση τῶν Νεότουρκων, καὶ γραμμένο μὲ συνεργασία τοῦ Ἀλφρέδου Πουαζά. Ἡ Μυτιλήνη βρισκόταν ἀκόμα κατὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ ζυγὸ, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ ποιητῆ ἦταν ἐκεῖ, καὶ ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ μὴν καταδιωχθεῖ ἡ οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Κυβέρνηση, νὰ πάει πίσω τὸ ἔργο του πού μεταφρασμένο στ' ἀγγλικά ἀπὸ τὸν κ. Μόρτον Φούλλερτον ἦταν νὰ παιχθεῖ στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική. Στὰ 1914 χειρογραφήθηκε στὸ Ὄδεϊο ἡ τραγωδία του «Περὶαντρος» γραμμένη μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Ἀνρί Μαρτὰν...»

Ἀντιγράφουμε ἔδω τὰκόλουθο ὄραϊο καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς τέχνης τοῦ ποιητῆ ποιηματάκι, ἃν καὶ εἴμαστε λίγο κουρασμένοι μὲ τὰ ταπεινὰ — ὅπως καὶ μὲ τὸν καιρὸ.

Petit cypres que j'ai planté
Jeune arbre de ma taille,
Tu m'éblouis de ta santé
Et ton destin me raille.

Adieu! moi je ne puis monter,
Et tu n'as, pour descendre,
Que l'ombre que tu vas jeter
Sur ma frileuse cendre.

Κι ὁ κ. Ἐρνέστος Ραινώ τελειώνοντας τὴν ὁδίαία του μελέτη, μᾶς κάνει γνωστὸ πὸς ὁ κ. Ἀθανασιάδης στάθηκε θερμὸς πατριώτης καὶ φίλος τῆς Γαλλίας, ὅπως δείχνουν οἱ στίχοι πού ἔγραψε στὰ 1918 κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο «ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἑλλάς» καὶ πὸς ἐργάζεται ἀκούραστα γιὰ νὰ κάνει γνωστὸς στὴ Γαλλία τοὺς Νεοέλληνες ποιητές. Καὶ προσδέτεται :

«Μπορῶ νὰ τὸ μαρτυρήσω ἔδω πὸς δὲν εἶναι ἔξω σὲς μελέτες πού δημοσιεύτηκαν σὲ τοῦτο τὸ περιοδικὸ ἀπάνω στὴ λυρικὴ κίνησι τῆς συγκαιρινῆς Ἑλλάδος, καὶ μῆτε σὲς μεταφράσεις ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά, Μαλακίση καὶ Σημειώτη, πού οἱ οἱ γνώστες τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀναγνώριζον τὴν ἀξία τους καὶ τὴν ποιότητά τους.

— Στὸ περασμένο φύλλο σὲ τούτῃ τῇ στήλῃ τοῦ πῶσε ἓνα περίεργο λάθος : Τὸ περιοδικὸ «Die Welt am Montag» γίνηκε dez Mond καὶ πού μοιάζει λίγο μὲ τὸ γερμ. Mond καὶ Montag καθὼς καὶ μὲ τὸ γαλλικὸ monde, κόσμος, γερμ. Welt!!:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΗΛΩΣΗ

Ἀγαπητὴ Νουμά,

Στὸ περασμένο σου φύλλο διάβασα ἓνα γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφή «Γι» ἀπὸ τῇ Σύρα, καὶ εἶδα πὸς κάποιος δικηγόρος Λεβέντης εἶπε ἀπάνω σὲ μιὰ δίκη, σκετικὰ μὲ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, τὰκόλουθα :

«Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι ἅπαντες οἱ διδάσκαλοι ἀνεξαιρέτως, εἶναι ὁπαδοὶ τῆς ἀπεραθαρεσιονούσης καὶ ὅτι ἅπαντες ὁμιλοῦν αὐτὴν τὴν γλώσσαν...» καὶ πολλὰ ἄλλα....

Ἐπειδὴ ἔτυχε δυστυχῶς νὰ ἔχω τὸ ἴδιο ἐπώνυμο, καὶ γιὰ ν' ἀποφύγω κατὰ παρεξήγησι, σοῦ δηλώνω ὅτι καμιά σχέση ἢ συγγένεια δὲν ἔχω μὲ τὸν παραπάνω δικηγόρο.

Μὲ ἀγάπη

ΛΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Ἐπολογιστὴς Περὶοδικῶν

ΜΑΥΡΟΓΑΤΟΝΙΑΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Ἀγαπητὴ «Νουμά»

Ὁ Μαῦρος Γάιος πού ἔγραψε πὸς ἐγὼ χιόπησα τὸν «Κατάδικον» τοῦ κ. Θεοδόκη γιὰ τὸ λόγο πὸς τὸν δόκηκα ὀπισθοδρομικὸ, μὲ παρεξήγησε ἱερομερὰ. Καί νῦν ἔργο δὲν κατάκρινα γιὰ τὴν κοινωνικὴν ἰδεολογία. Ἡ διαφωνία πρὸς ὁρισμένους ἰδεολογίους ἐπειδὴ ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἐμπνέομαι ἀπὸ μιὰν ἄλλην ἰδεολογία, μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ τερλώσῃ σὲ τέτοιον βαθμὸ πὸς νὰ μὴ νιώθω πὸς ἓνα ἔργο λογοτεχνικὸ δὲν μπορεῖ νὰ κριθῇ μὲ τὸ μέτρο αὐτῆς ἡ ἐκείνης τῆς ἰδεολογίας, παρὰ μὲ τὸν τρόπο πὸς ἡ Ψυχὴ τοῦ συγγραφέα ζητάει νὰ ἐκδηλωθῇ μέσα σ' ἃ ποιοδῇποτε περιβάλλο.

Μὲ ἀγάπη

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

LA REVUE CRITIQUE. (25 Γεν.) — Ἀλμπέρτ Τιμποντί : Οἱ καλὶοὶ πάπυροι. — Ζὰν Μάξ : Ὁ Σαντοῦλ, στὴ Ρωσία. — Πιέρ ντὺ Λολομπιέ : Ὁ Ρενουάρ. Φρανσουά — Πῶλ Ἀλμπέρ : Ἑλεγεία κτλ., κτλ.

MERCURE DE FRANCE. (1 Φεβ.) Ἀνρί Γκανόν : Μιὰ γωνιά ἀπὸ τὴ Μάχη τοῦ Αἰν. — Ρ. Σέφρε : Πῶλ Αντάμ. — Ρ. ντὺ λα Βαισιέρ : διήγημα. Ναταλίας Κλίφφορντ Μπαμπιν : ποιήματα. — Α. Τουρπέν : Σιθωνιανὴ Τραγωδία. Μπαρμπιέ : Ἀκόμα μιὰ λογοκλοπία τοῦ Στεντάλ.

LA REVUE CONTEMPORAINE. (Γεν.) Φρανκόν Ζόν : Σχόλες στὸ Μορεά. — Ἐρνέστος Ραινώ : Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ζὰν Μαρσά. — Γκαστὸν Φρανκί : Καταγωγή τῆς Γῆς τοῦ Ἀνδρέου καὶ τοῦ Βαρβάρου. (Μιὰ φιλοσοφικὴ παρα-

δοξολογία που μας κολαζεύει, γιατί υποστηρίζει πως οι πατριώτες του συγγραφέα, κι' ακόμη περισσότερη έμεις οι άναποδαλασσίτες είμαστε το αλάτι του κόσμου).—**Δουέν Νεμό**: Οι συγκοινωνιοί έλλην. ποιητές.—**Μαρκήσιου Δτ. Μονμολγιόν**: «Η τρελή» διήγημα.—**Μωρίς Ολβαίν**: *Ανρί Μαυράν*. Ποιήματα.—Χρονικά κτλ.



ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ



κ. **Ανδριανμένον**. Όλη αυτή η σοφία της περιφημής θεωρίας της Ζωής που σου κάνει τόση έντιμωση περιέχεται σε όλα τα έργα της ψυχολογίας από αυτά που διαβάσαμε τα παιδιά στο Γυμνάσιο. Δεν έχεις παρά να διαβάσεις το κεφάλαιο για τη γένεση της Γλώσσας και για τη σχέση νόησης και πρότασης και θα πειστείς με το πρώτο. —κ. **Μαρ. Γιαν**. Θα θέλαμε τίποτα πιο μοντέρνο. —κ. **Ηλ. Παρά**. Είμαστε σύμφωνοι. Οι έπιστημ. όροι δεν έχουν σημασία. Το μόνο που πρέπει να υποταχθούν στη γραμματική της γλώσσας. —κ. **Χαρ. Σακ**. Άρκετά καλά, και θα δημοσιευτούν. Όμως υπομονή, γιατί δεν προφταίνουμε την ύλη που έχουμε. —κ. **Κ. Π. Μαρ**. Θα δημοσιευτεί. —κ. **Π. Γλ. Σωστά**, πολύ σωστά. Στους στίχους όμως ζήτησε να γίνεις πιο συγκεκριμένος. —κ. **Γεωργ. Δ. Βαρ**. Θα δημοσιευτεί. Άν δοντύνεις και προχωρείς όπως τώρα, γρήγορα θα γράφεις πολύ καλά. —κ. **Κ. Ανν**. Θα δημοσιευτεί. —κ. **Σ. Στ**. Θα δημοσιευτεί, άνκαι πέρασαν οι απόκριες. —κ. **Ρ. Ι. Ε. Ραρ**. Ο Πρω. έχει προσοχή να σωματηθεί. —κ. **Χ. Θεοχ**. Δεν προλάβουμε. Θα σου γράψουμε στο άλλο φύλλο. —κ. **Α. Ακρ**. Το ίδιο. —κ. **Δ. Ίταρ**. Δέ φταίς εσύ. Φταίμε μες.

Ο ΔΕΘΡΟΙ

Στήν άγκρια σου την ξερμη κοιμήσου!
Τά δάχρυα δέ σου βρέξαν το χώμα
Και μήτε ακολουθήσαν την ταφή σου
μοιρολογήτρες με πικρό το σόμα.

Σάν ήρωας, στήν αντίαρά του πολέμου
το σίδερο στο σίδερο ως χτύπα,
τη γής στεργιά επροσκύνησες, φτωχέ μου,
με μία κοπή στα στήθια μαύρη τούπα.

Δέ σου έστησαν μαρμάρινο μνημείο,
στις έσπερες γενιές λαμπρό ν' άσπάζεται,
και για το ταπεινό σου μεγαλείο
μηδέ φτωχός σκαρπιάς τη γής δέ σκάφτει.

Επέρασες!... τη μαύρη σου ιστορία,
λές, παραμυθί, ό νοός μας τηνέ πλάθει.
σιού κήπιον την άπέραντη ξερμία,
σάν ψόφιου σκόλου, ό σκελετός του έχάθει....

Και στέριωσε ό θλιμένος θάνατός σου,
σημάζοντας το μαύρο σου καλόδι,
παλάτια, που ό σθυμένος λογισμός σου
στὰ βάθρη των ανείρων του δεν κρύβει.

“Ω έσύ, που ή θλιβερή σου έγγραψε μοίρα
διαιά σου να μην είναι ούδε ή ζωή σου,
χαμένος σιών αίμάτων την πλημύρα,
στήν άγκρια σου την ξερμη κοιμήσου!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ο ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Δημοσιεύουμε ένα μέρος από γράμμα που μας στάλθηκε απ' άφορη ή ά θα έγγραφε ό κ. Σιαμόπουλος για τη μανιάτικη παράδοση της Καΰδομα-τούσας:

Αγαπητέ μου «Νομά»,

«Αυτή ή ίδια παράδοση βρίσκεται κ' εδώ στήν επαρχία μας (Καστοριά και λένε πως ό τόπος όπου έγινε το δράμα είναι το Βασιλέλι, χωριό ξενοφρων, που λένε ως βάρος του πολλά στήν επαρχία μας. Και ή παράδοση αυτή κοινά σ'ά τόσα άλλα μας δείχνει την ένότητα του λαού της χώρας μας με το λαό της κάτω Ελλάδας.

Στο Βασιλέλι λοιπόν φανερώθηκε ή χειλώνα κ' έγιναν άπαράλλαχτα τή ίδια όπως και στή μανιάτικη παράδοση, δηλ. άναψαν κεριά στο καυκάλο της κ' έκαψε τά δέματά τους, με τη διαφορά πως είναι ή “Αγία Μαρίνα εκείνη που παίζει το ρόλο της Πα-ναριάς....»

Ζουπάνιτσα, 23 του Γεν. 1920

Με εκτίμηση
Θ. ΠΑΠΑΓΥΡΙΟΥ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Και μέσα μου ένας άγγελος κι' ένας κρη-
της, ό πρώτος έβλαβε θουβός...

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Κι' άπάνω απ' τα παράπονα, απ' τα
δάχρυα όλα, τα που ποτέ δέ θάνε-
βοϊν τα που δέ λήμε...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΖΗΣ

Μιά καυχρία βαριά-βαριά τριγύρω
χουμένη, όλα θουβά, θαμιά, θλιμμένα,
γ'ή κι' ούρανός ος χρώματα σδυμένα,
βαρύ, πηχτό ως και των ανδρών το μύρο,

—κρυφού καημού άναστένανμα— και μένα
έρημ ή καρδιά μου...—Όμιέ και που να γύρω;
νοιώθω έναν πόνο άλλάγητο και στείρο
που με τρώει... Τά μάτια στεγνωμένα,

μα δάκρυα τη θλίψη αντιφεγγίζουν...
—“Ω, ως ήτανε γλυκά να μ' αντιγράφουν
δυσ γαλανή ματάκια άδωρα κι' άγκιά,

“Ένα ρόδο άνοιξιάνικο, ένα άστέρι...
να ξεπάσω σέ θάηνα... να μου φέρω
του πόνου το γαλήνεμα ξανά....

Δεκεμβρ. 1919

ΓΙΑΝΝΗΣ ΘΑΙΒΕΡΟΣ

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΗΝ ΠΕΛΑΓΕΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ 1901 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 3

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Έναρξιν έκποιήσεως τῶν νέων οἰκοπέδων
τοῦ Α' τμήματος τῆς κατέσης πόλεως.

Γνωστοποιεῖ, δι' συμφώνως τῇ ἀπὸ 28ῃ Ἰανουαρίου ἐ. ε. προκηρξεί τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπιτροπῆς έκποιήσεως, ἡρξαι ἡ δημοσία έκποησις τῶν νέων οἰκοπέδων τοῦ Αου καέντος τμήματος τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης. Πᾶς ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ ἀγοραστής, διατελὼν μέτοχος ἢ μὴ τῆς κατ' ἐκτελέσεως ομάδος, δεῖ νὰ ὑποβάλῃ διὰ τὰ οἰκόπεδα τοῦ Αου τμήματος μέχρι 13ης Φεβρουαρίου πρὸς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρεύουσαν ἐπιτροπὴν έκποιήσεως ἑγγράφον προσφορᾶν, λαμβάνων ἐπ' ὀφιν, δι' ὡς πρώτη προσφορά δι' ἑκάστον έκποιητέον οἰκόπεδον λογίζεται ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιτροπῆς διακηρύξεως καθωρισμένη ἐλαχίστη τιμή. Οὐδέμία προσφορά λαμβάνεται ἐπ' ὀφιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ γραμματίου καταθέσεως δημοσίου Τομεῖου ἐμφαίνοντος δι' κατετέθη ὡς ἐγγύησις ποσὸν ἀντιπροσωπεῖον εἰς μετρητὰ τὸ δέκατον, εἴτε εἰς χρηματόγραφα τὸ εἰκοστὸν τῆς καθωρισμένης ἐλαχίστης τιμῆς. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ πλείονα τοῦ ἐνὸς οἰκοπέδου προσφορά τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅποτε ἀρκεῖ μία ἐγγύησις, ἡ ὁρίζομένη διὰ τὸ μεγαλύτερον τιμῆς οἰκόπεδον. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ διὰ πλείονα τοῦ ἐνὸς οἰκοπέδου προσφορά τοῦ αὐτοῦ προσώπου δὲν λαμβάνεται ἐπ' ὀφιν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς δὲν ὁρίζεται ἡ σειρά τῆς μεταξὺ τῶν πλείονων οἰκοπέδων προτιμῆσεως τοῦ προσφέροντος, ἐφ' ἣ δὲ περιπτώσει τὰ αὐτὰ προσώπων πλειοδοτήσῃ ἐπὶ πλείονων οἰκοπέδων, θεωρεῖται πλειοδοτήσαν κατὰ τὴν διὰ τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ δηλωθεῖσαν σειράν προτιμῆσεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς πάντα παλαιὴν ιδιοκτήτην ἀνεξαρτήτου κατοχῆς κτηματογράφου δὲν δύναται νὰ καταχωρηθῶσιν οἰκόπεδα, οἷμῃ μέχρι δύο τὸ πολὺ περισσότερα τῶν παλαιῶν οἰκοπέδων του, εἰς δὲ τὸν μὴ παλαιὴν ιδιοκτήτην, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξ ἀγορᾶς κατοχῆς κτηματογράφου, οὐδέποτε ἢ καταχωρηθῶσι πλείονα τῶν δύο οἰκοπέδων.

Τὰ οἰκόπεδα ἔχουσι καταταχθῆ εἰς 4 κατηγορίας, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῶν δόων, ἐφ' ὧν κείνται καὶ τῆς πλεονεκτητικῆς θέσεως αὐτῶν.

Ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων Αης κατηγορίας θέλει ἐνεργηθῇ ἡ πλειοδοσία ἀνεὺς οὐδενὸς περιορισμοῦ. Ἐπὶ τῶν τῆς Βας κατηγορίας οἰκοπέδων μέχρις 75 ο/ο ὅτερον τὴν καθωρισμένην ἐλαχίστην τιμὴν διατιμῆσας. Ἐπὶ τῶν τῆς Γης κατηγορίας μέχρι τῶν 50 ο/ο καὶ ἐπὶ τῶν τῆς Δης κατηγορίας 25 ο/ο ὅτερον τὴν καθωρισμένην τιμὴν διατιμῆσας.

Τὰ ἐμβαδὰ τῶν οἰκοπέδων τοῦ Αου τμήματος ποικίλονται ἀπὸ 205 μέχρι 5610 τετραγωνικῶν μέτρων. Αἱ ἐλάχιστοι τιμαὶ διατιμῆσεως ἀπὸ 180 δρ. ἕως 690 δρ. ἀνὰ τετραγ. μέτρον.

Αἱ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς έκποιήσεως γενησόμεναι κατακυρώσεις θέλουσι γνωστοποιηθῇ τοῖς κοινωμένοι. Νέαι προσφοραὶ ἐπ' αὐτῶν οἰκοπέδων εἶνε δεκταὶ ἐντὸς ὁρισμένου ἀπὸ τῆς περὶ τοιοῦ-

κολλήσεως πράξεως. Κατακύρωσις ἐπ' ὀνόματι τοῦ νέου πλειοδότου γίνεται ἐφ' ὅσον ὁ ἐν τῇ πρώτῃ έκποιήσει ἀκηκρυγθεὶς πλειοδότης δὲν συναινεῖ λαμβόμενος νὰ προσφέρῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὴν ἀνωτέραν τιμὴν τῆς νέας προσφορᾶς.

Τὸ διάγραμμα τῶν έκποιητέων νέων οἰκοπέδων τῶν διαφόρων κατηγοριῶν καὶ ὁ πίναξ τῶν καθωρισμένων ἐλαχίστων τιμῶν ἐκτίθενται.

α') Ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Συγκοινωνίας.

β') Ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἐπιτροπῆς έκποιήσεως τοῦ νέου δημοτομικοῦ σχεδίου Θεσσαλονίκης (Βασιλικὸν Θέατρον) καὶ ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ταχυγραφικῆς ὑπηρεσίας (Ὁδὸς 6).

Ὅροι παροχῆς πληροφοριῶν 11 1)2 π. μ.—12 1)2 μ. μ. καθ' ἑκάστην.

Αἱ προσφοραὶ ὑποβάλλονται πρὸς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρεύουσαν ἐπιτροπὴν «ἐκ π α ἰ ὁ σ ε ω σ» Διοικητήριον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1920

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου)

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΡΑΔΑΤΑ

ΤΟΜΟΣ Α'

1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ (3 πράξεις)

2—ΟΙ ΑΛΥΣΙΑΔΕΣ (3 πράξεις).

3—ΣΤΗΝ ΟΣΩΠΟΡΤΑ (μυστήριον).

Ἐξαντημένα Φύλλα τυπογρ. 10—12. Δρ. 5 ὁ τόμος.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΔΙΑΜΟΝΗ	ΣΩΜΑΤΑ

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυποτυπὰ εἶναι ἀκριβὰ σήμερον καὶ ὁ ἐκδότης, γὰρ νὰ προσβῇ σ' ἐκδοσὴν φιλολογικῶν ἔργων, πρέπει νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ πρὶν ἕνα ἀκριβὲς ἀγοραστῶν, παρακαλοῦμε ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν τὸ βιβλίον, νὰ συμπληρώσουν τὸ κομμάτι αὐτὸ, νὰ τὸ κόψουν καὶ νὰ μᾶς τὸ στείλουν ἐπὶ διεύθυνση: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Poste Restante ἑξαετηρικῶν, Ἀθήνα.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΣΥΝΤΡΟΦΗ : ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΔΡ. 10
ΕΞΑΜΗΝΙΑ... 6
ΣΕ ΚΑΛΟ ΧΑΡΤΙ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ... 15

Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥΣ :
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΤΑ ΝΙΑΤΑ»
. ΜΥΤΙΛΗΝΗ